

La passió per l'art flueix incessant per les seves venes. Un sentiment que ha transmès i plasmat en les seves obres arquitectòniques. **"No em canso de l'arquitectura, ni tan sols em fatiga"**. El seu primer contacte amb aquesta professió es va produir com a estudiant a l'Escola de Barcelona. Posteriorment, Emili Donato ha estat professor de l'Escola i això li ha permès parlar amb propietat de l'evolució del centre al llarg dels anys: **"Quan jo estudiava, la universitat tenia un sentit diferent a l'actual. Era una institució social, gairabé política, d'un país, on es formaven les minories que en el futur havien de dirigir-lo tècnicament. Precisament, per aquest fet es determinava un llarg període d'aprenentatge i de formació que durava al voltant de vuit anys. Avui, a Espanya, el que hi ha és una espècie de trasbals entre les classes productives: gairebé no hi ha pagesos, cada cop queden menys obrers, resten alguns industrials que han passat a formar part d'una gran massa de sector terciari urbà convertits en metges, arquitectes, enginyers, economistes, advocats, etc. Fa vint anys eren respectables universitaris, en l'actualitat hi ha massificació a les universitats fruit de l'evolució del sistema productiu"**. I afegeix que **"amb la reducció del temps de formació, un xicot acaba la carrera amb 23 anys i llavors s'adona que fins al cap d'alguns anys no podrà ser autor d'un edifici. Això ja passava fa trenta anys als EUA o bé a Europa occidental i no passava res, però aquí el postgraduat pateix una certa desil·lusió en no veure realitzat el seu somni immediatament. Aquests canvis socials han fet que trobem arquitectes treballant en molts camps, i a més alguns dibuixant plànols per a un altre arquitecte, treballant a l'administració, fent classes, i fins realitzant petits o grans projectes, i dirigint-ne les obres... Quan jo estudiava hi havia vint-i-cinc professors a l'Escola d'Arquitectura. Ara n'hi ha tres o quatre-cents i això vol dir que molts d'aquests arquitectes professors no construeixen"**.

Com a gran coneixedor i professional del món de l'arquitectura considera que **"en aquest país encara no es dona el valor que mereix l'art de construir. Els edificis demanen un valor cultural afegit. És en mans dels polítics que es reconegui aquesta possibilitat. Però, per desgràcia pocs valoren la importància de l'arquitectura"**. Els fets històrics dels darrers cinquanta anys a Espanya ens donen peu a parlar de les seves conseqüències en l'arquitectura: **"Després de mig segle de negació d'uns valors culturals, entre d'altres limitacions, es produí la lògica acumulació de necessitat i d'il·lusió per noves coses. Això ha fet que visquéssim en una espècie d'acceleració temporal on hem produït i també consumit moltes coses i etapes en molt poc temps. Hem viscut un somni recuperador i ara hem de tornar a la realitat"**.

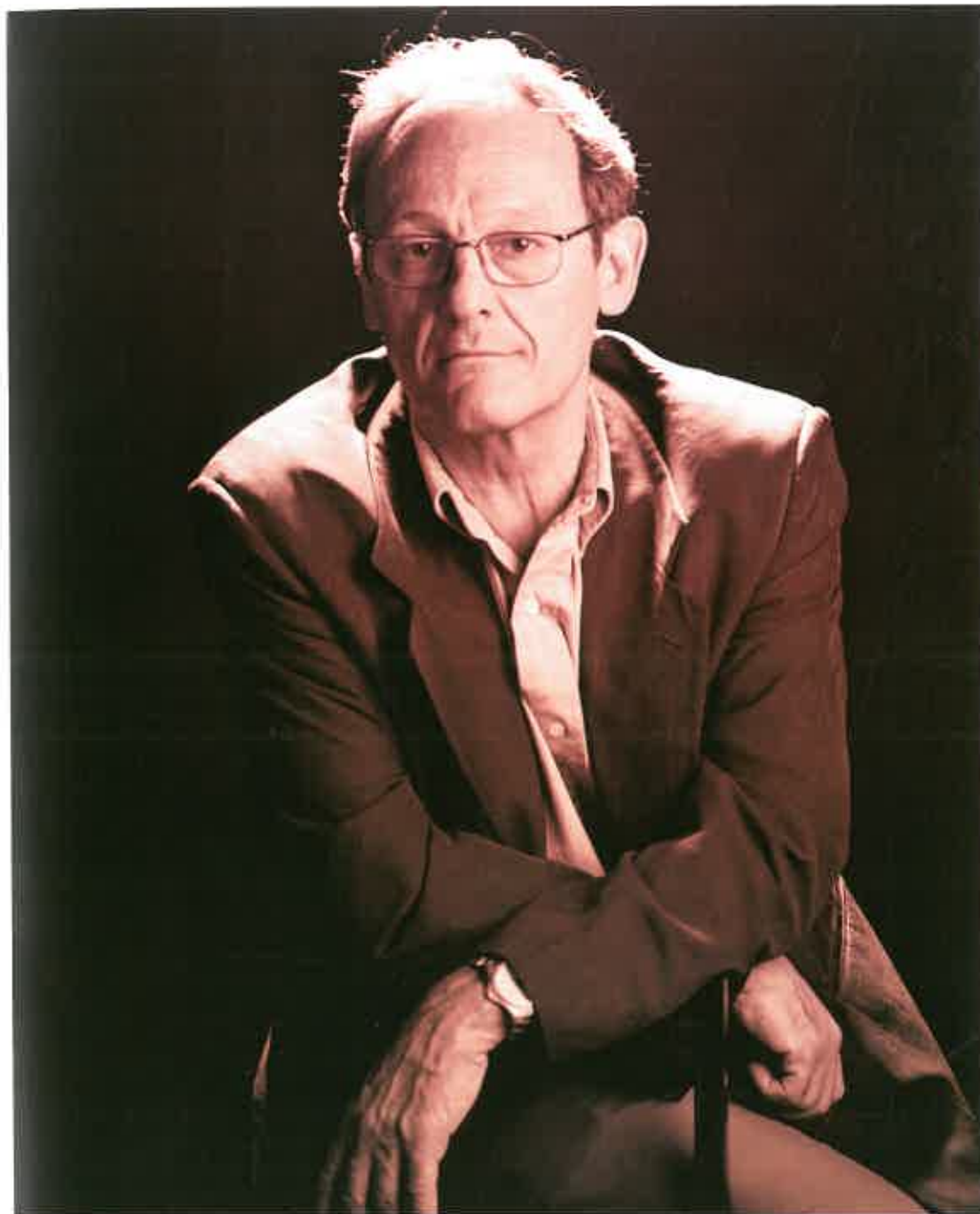
El nostre professional defensa que **"no hauria de desaparèixer mai el compromís social de l'arquitecte ni el de la resta de grups professionals que tenen responsabilitats sobre la marxa del país. Per altra banda, l'actitud crítica, participativa i compromesa dels arquitectes va lluir les millors llums sota el franquisme. Però amb la caiguda d'aquest aquesta llum i actitud es va dissoldre. En canvi, a Europa aquesta actitud compromesa és permanent. Com ha de ser"**.

L'activitat professional del nostre arquitecte és coneguda a dins i fora del

territori català. A nivell internacional, és a França on ha realitzat més projectes, que tenen un punt de partida: **"L'any 87, un alcalde de Nimes va tenir la idea de convidar un arquitecte català a un concurs convocat en aquesta ciutat. Em van escollir a mi i el vaig guanyar. Aquesta actuació em va donar a conèixer a França. Entre d'altres treballs, he realitzat una proposta d'ordenació de la franja marítima del port de Marsella, i he estat jurat de nombrosos concursos"**. La seva projecció internacional també s'ha produït a països com Argèlia on **"l'any 76 vam guanyar un concurs per fer sis poblats de colònies agrícoles cooperatives. Aquest projecte, dissortadament, no es va portar terme en part a causa de la crisi dels anys posteriors. Era una feina interessant lligada a les esperances de canvi social i polític d'aquest país i als models urbans de fundació"**. En el camp de l'urbanisme destaca la realització de més de cinquanta projectes en trenta anys. **"Els primers projectes d'intent de recuperació lúdico-residencial-esportiu de la façana marítima de Barcelona els vaig proposar l'any 1971, molt abans del període olímpic"**. Però també ha realitzat els plans generals de municipis com Martorell o Esparreguera. El gran volum de la seva obra es troba a Catalunya. **"Recordo d'una manera especial una escola d'EGB i una residència d'avis que he construït al barri de la Teixonera de Barcelona. Si hagués d'escollir triaria la facultat de Telecomunicacions de Sant Just"**. Un centre d'assistència primària a Cornellà i un institut d'ensenyament secundari a L'Arboç (Baix Penedès) són un petit recull d'algunes de les seves obres.

"El que pretén l'arquitectura és proporcionar una mena de valor cultural afegit a la construcció que té una escomesa funcional i d'estabilitat. L'edifici ha de ser resistent i funcional. El valor cultural i artístic afegit és l'arquitectura. El problema és que tant la funcionalitat com l'estabilitat són paràmetres bastant objectivables". I continua: **"La cultura, l'estètica i l'art, no es poden amidar: avui és una i demà una altra. Estem en un època plural. Al segle XX hem vist aparèixer molts corrents estètics, però durant segles un corrent era un paradigma fonamental de tota la producció artística d'una època. Per tant l'aportació cultural d'un fet constructiu avui pot donar lloc a figures i formes diverses. Avui, podem citar obres d'inqüestionable valor artístic o, fins i tot, arquitectònic com, per exemple, el Museu Guggenheim de Frank O. Gehry. Per una banda, un edifici barroc, retorçat, molt creatiu i imaginatiu, i per altra un edifici cúbic perfecte i minimalista, com el nostre centre mèdic de Cornellà. Els dos estils tenen unes grans qualitats artístiques. Gehry era un home d'una gran espontaneïtat i la seva obra és extraordinàriament sorprenent. Ens planteja dubtes molt seriosos sobre les vies de futur de l'arquitectura actual en una època on la tècnica sembla que ens ho permet tot. Però no hem de perdre de vista que aquest museu és l'edifici més artesanal mai construït, quan paradoxalment disposem de les més avançades tecnologies, superadores de l'artesanat"**.

Encara que no té precedents familiars en el món de l'arquitectura, sí que en té en un altre camp artístic: el de la pintura. De la seva mare ha heretat l'afició per pintar i es considera **"pintor d'origen"**. Però ha demostrat clarament el seu potencial creatiu i artístic a través de l'arquitectura.

“En aquest país encara no es dóna a l’art de construir el valor que mereix. Els edificis demanen un valor cultural afegit”

Emili Donato - Barcelona (Barcelonès)